

Người hài thì không ngu. Sách hay thì ít chữ
(KOBE VAN VELDE)

CHƯƠNG 1

Thử thách mùa cách li

Liên tiếp tin không vui đến trước kì nghỉ xuân năm nay. Dịch Covid-19 lại bùng khắp nơi, nghỉ xuân sẽ kéo dài ba tuần.

Chúng tôi cũng chẳng biết sau ba tuần có được đi học trở lại không. Người ta chưa hiểu rõ lắm về con vi rút gây viêm phổi này. Đành lôi hết sách giáo khoa ở ngăn bàn ra, tha dần về nhà, đề phòng phải học *online* sau kì nghỉ.

Nghỉ học trước thời Covid-19 còn vui, chứ bây giờ phải ở nhà lâu, chẳng được đi đâu, chán như đang vui thì mất sóng *wifi*.

Khóa cắm trại Safari của nhóm chiến hữu khỉ cũng thông báo hoãn để hạn chế lây lan dịch bệnh.

Cắm trại Safari thực ra là ngủ lều trong công viên ở vùng núi Beekse, cách nhà tôi hơn năm mươi cây số. Mẹ của Robbe và mẹ của Kas rủ rê nên mẹ tôi nể, bấm bụng đăng kí cho tôi đi cùng hai chiến hữu khỉ, chứ mẹ thấy ngủ lều trong tình hình lũ lụt đang hoành hành ở vùng Limburg rất nguy hiểm.

Vụ Safari thực ra tôi, Kas và Robbe đều không tha thiết lắm chuyện ngắm thú. Âm mưu lấy cắp phân voi về nghiên cứu quan trọng hơn.

Một lần trong giờ học Đạo đức, thầy Jeroen nói về nạn đói nghèo và thiếu thốn vật chất ở Đông Phi. Người ta phải tái sử dụng và tận dụng nhiều thứ sẵn từ thiên nhiên, trong đó có làm giấy từ phân voi. Nghe đâu có người thành tỉ phú nhờ nghề này.

Phát tài từ phân voi nghe khoái tai thật đấy. Kas quả quyết:

– Voi ăn chay, chắc phân không thối.

Ừây, nếu không thối tôi cũng chẳng ngại. Robbe đưa quyển sách của nó lên mũi, khịt khịt:

– Tao nghi giấy này làm từ phân voi của ông tỉ phú Đông Phi. Vừa không trắng lại có mùi lạ. Chúng mày dốt. Phân chay hay mặn đều thối, chỉ là thối ít hay thối nhiều thôi.

Kas vỗ vỗ vai Robbe xoa dịu:

– Họ chỉ dùng ở đó thôi chứ không xuất sang đây đâu, mà yên tâm đi.

Tôi lạc quan:

– Mẹ tao hay dọa nạt rằng không chịu học sau này chỉ có mà làm nghề gấp phân. Gấp phân voi bán cho nhà máy giấy kiếm được tiền cũng vẻ vang chứ. Tiền nào chẳng là tiền. Thơm hết.

Robbe bị chúng khó đọc, chủ yếu phải dùng sách và giấy không quá trắng để cho mắt dễ tập trung tóm hứng các dòng chữ nháy nhót tung bưng. Nó quyết tâm tìm hiểu rõ giấy chúng tôi đang sử dụng trong trường có phải làm từ phân voi không. Như thế phải trực tiếp lấy phân voi về phân tích màu và mùi. Phát hiện vụ này to chuyện chứ chẳng chơi. Robbe giờ nắm tay lên:

– Không được phép cung cấp giấy bằng phân voi trong trường học!

Ai ngờ cái con vi rút ấy làm tình thế đổi thay đất trời đảo ngược. Muốn đi gấp phân voi gần nhà cũng không thành. Chúng tôi biết làm gì trong ba tuần đang đấng cơ chứ? Đến nhà nhau chơi và ngủ lại thời điểm này cũng không được rồi.

Mẹ cũng không tiếc lắm vụ hủy trại Safari. Mẹ hí hửng:

– Đọc sách đi. Đọc lấy dăm ba quyển rồi chọn cuốn nào thích nhất để làm thuyết trình.

Làm gì có chuyện kì nghỉ mà phải học như thế. Nhưng đây là kì nghỉ kéo dài nên người lớn khôn khéo lồng cả bài về nhà kiêu đó. Tôi thấy rất mập mờ không rõ ràng.

Cái sự mập mờ này còn lan sang cả chuyện phân biệt đâu là sở thích đâu là

bắt ép. Mẹ tôi coi đọc sách là giải trí chứ không phải học. Mẹ đâu phải tôi. Có khi giả thuyết y tá ở bệnh viện đã trao nhầm tôi cho mẹ là thật. Mẹ thích đọc sách bao nhiêu, thích viết bao nhiêu thì tôi thờ ơ với sách và chỉ tìm cơ hội viết qua loa cho xong.

Tôi không thích đọc sách cũng có lí do chính đáng đấy. Tại sao phải đọc cả quyển dày mà trong đó quá nhiều điều vô tích sự cũng cùng lúc lọt vào đầu. Mẹ mách cách đọc:

– Chi tiết nào không thích không cần nhớ, lướt qua.

Ờ, vẫn phải đọc mới biết thích hay không thích chứ. Một khi đã vào đầu rồi khó mà bỏ ra được. Chẳng phải tốn kém thời gian không cần thiết hay sao.

Kệ. Mẹ đem về cả mớ *Alice Ở Xứ Xở Diệu Kỳ, Chuyện Rừng Xanh, Phù Thủy Xứ Oz, Peter Pan, Hoàng Tử Bé, Arsène Lupin, Aladin Và Cây Đèn Thần...* bằng tiếng Hà Lan, Anh, Pháp. Mẹ đề nghị tôi đọc ít nhất nửa tiếng trước khi đi ngủ.

Cũng như đếm cừu, tôi thường ngủ ở trang thứ ba. Lật trang thứ hai con buồn ngủ đã nhiệt tình kéo đến. Cuốn nào có tranh minh họa thì khá hơn, kéo được sang trang thứ năm. Sách mẹ bắt tôi đọc hầu như không có gì hài hước vui nhộn, chỉ dày trang và đặc chữ.

Harry Potter mẹ vác từ thư viện về mới thật đáng sợ. Hơn năm trăm trang chữ li ti. Thành Robbe mà va vào cuốn này chắc phải mang rổ ra vọt chữ.

Mẹ bối rối:

– Bên này mẹ không thấy họ chia và in *Harry Potter* thành các tập nhỏ, cũng không đầu tư minh họa kĩ như ở Việt Nam.

Có đấy, chẳng qua mẹ tôi chỉ vào lục thư viện địa phương. Cái gì miễn phí mà chẳng ế ảm.

Phải như bà nội tôi í, lướt sách *best-seller* trên mạng và đặt mua hàng trên Amazon nhoay nhoáy.

Mẹ thở dài:

– Bà có lương hưu. Muốn mua gì thích gì cũng dễ quyết. Nói cho con biết sớm, mẹ sau này hết tuổi làm nội trợ cũng chẳng có lương hưu mà tiêu đâu. Chịu khó đọc sách thư viện đi, quan trọng nội dung chứ hình thức chỉ một phần.

